

Ανάμεσα σε δυο πλάσματα

Υπάρχουν στη ζωή χαρές που σκοτώνουν, μα υπάρχουν και σκέψεις που όσο σκοτεινές κι αν είναι δίνουν ζωή κίνητρα.

Και ξυπνά τότε το χτήνος.

Ξυπνά ο άνθρωπος με τα ένστιχτα το τέρας με την άγρια διάθεση την πνίχτρα κάθε ηθικής και κάθε μεγαλείου.

Κι αναστατώνεται η θάλασσα στο τέρας μέσα και γίνονται τα κύματα βουνά πελώρια πάθους μισητού χτηνώδικης διάθεσης.

Και προχωρεί το θειό. Ούτε της Γης τα πράσινα χορτάρια τον συγκινούν μα ούτε και τα γλυκά τα κελαηδήματα των ασημοπλουμιστών μικρών πουλιών έχουν τη δύναμη θαυματοπλάστρα για να του μαλάξουν την καρδιά.

Έξω γελάει ο ουρανός και σιγοχαίρεται η Φύση όλη. Και το χτήνος με τα ταπεινά τα ένστιχτα προχωρεί μανιακά στον ποταπό του σκοπό.

Μα τι είναι τούτο που τον έχει κάμει να χαμογελάει ξαφνικά αλλάζοντας την όψη,

Μήπως η χαρά για την επιδίωξη του ζητουμένου;

Μα όχι. Η ψυχή του δεν είναι εκείνη που ανατάραζε μέσα τα κοχλασμένα πάθη της άτιμης χαράς για την άτιμη απόλαυση.

Όχι. Είναι βρωμιάρικος ο αέρας και είναι βαρειά η παγερή ατμόσφαιρα.

Κι είναι χαριτωμένο το ροδαλό του πρόσωπο κι είναι υπέροχη των ματιών του η έκφραση. Κι είναι νικήτρα χαρά νικήτρα η όψη του και άφθαστος θρίαμβος η θωρεία του η μεγαλόπρεπη.

Δεν είναι το Χτήνος. Είναι ο Άνθρωπος.

Υπάρχουν σκέψεις που όσο χαρούμενες κι αν είναι σκοτώνουν μα υπάρχουν και χαρές που δίνουν ζωή κίνητρα.

Και ζωντανεύει τότε ο άνθρωπος.

Κι αναγαλιάζει η σκέψη χαρωπή και δίκικο ποθεί στα χέρια της μαχαίρι για να σκοτώσει περήφανη το τέρας και χύνοντας το αίμα του υψώνοντας την αλήθεια διαλαλήτρα ως τα ουράνια να την βροντοφωνάξει αυθόρμητα τη Νίκη την πασίχηπη.

Μην απορείτε για τούτη την απότομη μεταλλαξία. Μην απορείτε γιατί ο άνθρωπος που πόθησε την ποταπή απόλαψη του κορμιού και αδικάζοντας έτσι στην αφανίσια ότι ωραίο και αγνό έχει μέσα του μίσησε το χτήνος.

Χτήνος και ζήτησε να το θάψει μέσα του.
Είναι γιατί δίπλα σ' αυτόν καθόταν εκείνη.
Είναι γιατί αντίκρισα τα μάτια της.
Ήταν τα μάτια που αγάπησα. Ήταν εκείνα που
πόθησα αγνά και που ποθούσα τίμια δικά μου να
τα κάμω.

Κι ήταν εκείνη. Δεν ήταν όνειρο. Ήταν ολοζώντανη.
Τ' αγνά της μάτια με κοίταξαν. Ήμουν ένοχος.
Τόνοιωθα και το συναισθανόμουνα. Την ξανακοίταξα.
Είδα τα μάτια της που αγγελικά είχαν γλυκειά την
όψη κι άκουσα τη μεταλλική φωνή της που κρυσταλλένια
στης ψυχής μου την πνίχτρα θάλασσα σκάφτοντας
τάφους λιόχαρους στην τρικυμίας το ρέμα για να
θάψει εκεί βαθειά το τέρας και πάνω στου τάφου
τα ερείπια να τα θεϊκά της λόγια.

Κάφε λιβάνωμα σου τέρας
μπρος στον υπέροχο βωμό
Σκύφε υπέροχα θηρίο
μπροστά στην νίκης τον ουρανό.

Να το φως που σε φωτίζει
την καρδιά σου π' οδηγεί
για την νίκη την μαγεύτρα
που παντοτεινά θα ζει.

Κι είν' η νίκη αυτή Αγάπη
που αγαπηώρα θε να πει.

Η κινηματογραφική ταινία γύριζε.

Δεν παρακολουθούσα όμως τίποτε βυθισμένος στες
σκέψεις τούτες. Άρπαξα μονάχα τα τελευταία λόγια.
Μπροστά στο ολόκληρο πλήθος ο αθλητής που τόσο
δίσταζε ν' ακολουθήσει την ένδοξη σταδιοδρομία
του αποθεωνόταν. Και μπροστά σε ολόκληρο πλήθος
βροντοφώναζε.

Αυτή είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου.

Πόθησα το φέμα το άτιμο να απολάψω για να ζήσω
της πραγματικής αγάπης την μεγαλόπρεπη ζωή.

Ο Λου Κέρικ στα 16 του χρόνια δε βρήκε τον αληθινό
εαυτό του..

Κυριάκος
23/12/45.